

Οι Πρώτοι (κι απ'το τέλος, we love you anyway)

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

First graders try to mingle in the new environment. First day of school. Pallini, Athens, Sept

First graders try to mingle in the new environment. First day of school. Pallini, Athens, Sept.

11, 2013

Ο W. πιάνεται από κάτι λάστιχα που κάνουν διαδοχικά Χ και ταλαντεύονται, σφίγγει το στόμα και ανεβαίνει όροφο. Βρίσκει τον τρόπο, κάπως βάζει το πόδι του, κάπως χρησιμοποιεί το σώμα του με χορευτική ελαστικότητα, ανεβαίνει κι άλλον όροφο. Ο φίλος του από κάτω τον κοιτάει με κόπο. Κοκκινίζει, προσπαθεί, ο W. του φωνάζει, γελάνε, αλλά δεν ανεβαίνει.

Του φωνάζω κι εγώ του N., του δίνω οδηγίες πως νομίζω ότι είναι καλύτερα να το κάνει, από τη μία γιατί τον βλέπω ότι θέλει να πάει κοντά στον φίλο του, από την άλλη γιατί λυπάμαι τον μπαμπά του.

Ο W. έχει ανέβει 4 δύσκολους ορόφους σ' ένα λεπτό α λα Spiderman, και τα άλλα παιδιά τον κοιτάνε.

Πιάνω τον εαυτό μου να χαίρεται, κυρίως γιατί οι αθλητικές ή κινητικές δραστηριότητες αναγνωρίζω ότι δεν είναι το μεγάλο ατού του παιδιού μου.

Δεν κάνει ιδιαίτερα καλό ποδήλατο, ούτε πατίνι, skate ή οτιδήποτε με ρόδες. Δεν παίζει πολύ μπάλα, σταμάτησε το κολυμβητήριο - έμαθε τουλάχιστον να κολυμπάει πριν το παρατήσει, ανένδοτος - αλλά δεν είναι ούτε σπουδαίος χορευτής, δρομέας ή σκιέρ. Έτσι τον έχω εγώ στο μυαλό μου. Αλλά, και ελπίζω να γίνομαι πιστευτή, δεν τραβάω και κανένα μεγάλο ζόρι.

Οπότε κι εγώ χαμογελώ με ικανοποίηση που «τερματίζει» κάπου πρώτος, ειδικά κάπου που δεν είναι το γκανιάν. Ο N. αντίστοιχα, παρά την τρελή ενέργεια που ξοδεύει στο πάρκο και τα τυπικά χαρακτηριστικά, δεν τα καταφέρνει ούτε στην πρώτη πίστα. Ο μπαμπάς του αλλάζει μούρη και δανείζεται την όψη των τύπων που ποντάρουν στα άλογα του ιπποδρόμου, εκείνα τα δευτερόλεπτα της κούρσας που οι φλέβες πετιούνται από το λαιμό και το μέτωπο γίνεται κάθιδρο, η ένταση, η αγωνία, η απογοήτευση καβαλάνε τη λογική, βρίζουν το άλογο, τη φοράδα που το γέννησε και την πουτάνα τη ζωή που τους ξέβρασε σ'έναν ιππόδρομο να ποντάρουν με στεγνό το στόμα και τη γόπα να καίει τον δείκτη.

Ο μπαμπάς του N. δεν δέχεται ότι ο γιος του δεν μπορεί. Δεν καταπίνει το ότι δεν καταφέρνει ούτε τα βασικά, νομίζει ότι όλοι τον κοιτάμε περιφρονητικά και ότι

τουλάχιστον εγώ απολαμβάνω τον εξευτελισμό του γιού του από τον δικό μου - από ποιον, από αυτό το αγοράκι το αδύνατο, το κοντούλι, που λατρεύει να ζωγραφίζει, να διακοσμεί δωμάτια, να φτιάχνει μικρογραφίες σπιτιών και να γράφει όσο περισσότερο μπορεί. Και ποιος ξέρει τί άλλη βλακεία μπορεί να κάνει, αλλά όχι και να σκαρφαλώνει καλύτερα και γρηγορότερα από τον γιο του.

Αυτό είναι μόνο ένα περιστατικό. Γύρω μου όλο και αφουγκράζομαι πάρα πολλά τέτοια παρόμοια, όπου μανιασμένοι γονείς «απαιτούν» από τις χαριτωμένες, αθώες μινιατούρες τους να είναι Πρώτες.

Πρώτοι στην «αρχηγία» της τάξης, στο μπαλέτο, στο τρέξιμο, πρώτοι στην ομιλία, στην εξυπνάδα, στην ατάκα, πρώτοι στο σχολείο, στο πάρκο, στο γήπεδο, πρώτοι, όχι αγωνιστές, αλλά πάντα νικητές. Πρώτοι σε σχέση με τους άλλους. Ανίκητοι, ακόμα και αν χρειάζεται σκληρότητα στο βλέμμα, λεκτική καγκουριά ή αδιανόητη για την παιδική ηλικία ανταγωνιστικότητα και πειθαρχία.

Δεν το έχω ενοχλητικά, αυτό. Ναι κι εγώ έχω αποτυπώσει κάποια περιστατικά στο μπλογκ που αξιολογώ ως εξαιρετικά, πάντα με εσωτερική ανησυχία την αντίδραση μιας μαμάς που θα τα διαβάσει και θα σκεφτεί «σιγά μωρή πανηλίθια, όλα αυτά κάνουνε», αλλά δεν έχω βάλει ακόμα τον γιο μου στη διαδικασία του ντοπαρισμένου pit bull. Για να είμαι δίκαιη ίσως επειδή έχω έστω αναγνωρίσει κάποια πεδία στα οποία κατακτεί αδιαφιλονίκητη «πρωτιά», μέχρι να φανεί ο επόμενος φυσικά.

Σπάνια σε μικρές κουβέντες με άλλους γονείς - γιατί από τις μεγάλες πλέον αποσύρομαι, αδυνατώ να βρω κοινά σημεία συνεννόησης και βαριέμαι απίστευτα εκτός αν πρόκειται για πολύ κοντινούς μου φίλους, ακούω παραδοχές του τύπου «η κόρη μου με το χορό δεν το έχει καθόλου». Αντίθετα, βομβαρδίζομαι από ερωτήσεις «εσάς πότε το έκανε αυτό, εσάς πώς το κάνει αυτό, εσάς βασικά ΓΙΑΤΙ το έκανε αυτό νωρίτερα/καλύτερα από το δικό μου». Και πάντα η πρώτη μου σκέψη απέναντι σε τόσο ανταγωνιστικούς γονείς είναι αν εκείνοι βλέπουν τους εαυτούς τους σαν τους αδιαφιλονίκητους άρχοντες σε όλα τα πεδία της ζωής τους ή αν το μεγάλο κόμπλεξ της θεωρητικής «αποτυχίας» που βίωσαν τους έχει τυφλώσει τόσο ώστε να το προβάλλουν πάνω στο παιδί με ευκολία - για να μην πάθει (και καλά) εκείνα που πέρασαν εκείνοι.

Πιστεύω ότι όλα τα παιδιά έχουν ταλέντα. Ότι όλα κατακτούν κάθε μέρα, με τον τρόπο τους, την κορυφή. Ότι δεν τα νοιάζει καθόλου αν κάπου τερματίσουν στο τέλος, εφόσον γυρίσουν στο βλέμμα της μαμάς τους στην κερκίδα και το δούνε βουρκωμένο. Και ότι στην τελική δεν έχουμε ανάγκη μόνο από leaders σε αυτή τη ζωή. Ίσως, περισσότερο, να χρειαζόμαστε εκείνους τους followers που με κριτική

σκέψη θα κάνουν την ανατροπή.

Το παρόν κείμενο δημοσιεύθηκε αρχικά στο not-just-mums.blogspot.gr

Γιολίνα Μπούσαλη

Digital account manager σε εταιρεία επικοινωνίας

Πηγή: huffingtonpost.gr